

besedam je sledilo nepopisno navdušenje med vsemi zborovalci. Od ust do ust se je raznašal silen odmev, roka se je vzdigovala za roko, širila so se junaška prsa delavcev — ves zbor je predstavljal samo eno telo, telo razjarjenih slovenskih očetov.

Nemški strah pred lužickimi Slovani. Strah, ki ga povzročajo Nemcem Poljaki v Poznaju s svojo narodno borbo, je zadobil zdaj še nove večje oblike. Znano je, da so Prusi mislili lužičke Srbe že popolnoma izgubljene za slovanstvo in jih zaradi tega tudi niso narodno preganjali. Kar h kratu pa se je ta deloma ponemčeni narod dvignil v zavesti, kako veliko krivico so mu storili Prusi, hoteči ga oropati narodne svetinje. Prvi pojav te zavesti lužičkih Srbov je bil, da se je vršil te dni kongres lužičkega dijaštva, katerega se je udeležilo tudi nekaj Čehov. In zdaj je zavlada strah v Berlinu; nemški listi pišejo: »Se par takih shodov in v vsem lužičkem narodu se zbudi neugasna mrznja proti Nemcem.« Strah Nemcev, da se krivica utegne maščevati, je torej velik in — opravičen.

Dopisi.

Jarenina. (Pozor pred tatovi.) Nevarne tatove so začeli zasledovati v jarenski in Šent Jakobski okolici. Vseh skupaj jih je okoli 30, tri je orožništvo že prijelo. Sliši se, da so ogrski in hrvaški beguni. Po dnevu se oblečejo ti hudobneži po gosposki ter tako hodijo od hiše do hiše in povprašujejo najraje otroke in žene, če imajo kaj prodati n. pr. sadje, vino, živino in celo posestva. Moških se pa pridno ogibljuje. Na ta način vse pozvedo, kaj in koliko je česa pri hiši. Po noči pa to lepo tiho odnesejo. Pred kratkim je prišla tako opravljena šema v ženski obleki tudi v šentjakobsko župnišče. Ko se z župnikom pogovarja o kupčiji, zapazi naenkrat hlapec, da ni prava gospa, ker ima čisto kratke lase, pa predno jo prav ogleda, je že izginila kakor kafa. Neka gospa, h kateri sta tudi ravno taka dva prišla, jima je dala več steklenic vina, ker sta se ji zdela sumljiva, da ju je vsaj tako odpravila.

Tako se godi vedno naprej vsaki dan. Ljudstvo je vse prestrašeno in zbegano. Več

Tudi oče postaja tih. Sestrice plakajo z materjo. Bratje so prijazni z izbranim vojakom bolj ko kedaj poprej. Ne ugovarjajo mu nikjer, v vsem mu ustrezajo. Tudi njim postaja nekako mehkeje okoli srca.

In ko ločitve pride čas! Tudi vojakovincu se otali srce popolnoma. Hitro, hipoma vzame slovo. Nima trdega srca, da bi ne hotel biti še delj časa pri dragih svojcih, ne, ampak solze so njemu, mlademu vojaku, vendar nekoliko sitne, ne kazal bi rad jokajočega obraza. Glejte, saj mu oči postajajo že solzne in s hitrim trepanjem jih hoče prikriti, posušiti! Tudi usta mu zatrepetajo včas tako čudno, kakor za plakanje. Na cesti ob hiši čaka že voz. Najljubša sestra pripne mu še šopek za klobuk, mladenič še enkrat poda vsem roko, potem pa brzo na voz, na katerem ga čakajo že tovariši. Voznik udari po konjih, fantje zavriskajo, sin se še enkrat obrne ter zamahne z roko v slovo, potem pa naprej vriskaje, ukaje, prepevaje!

Ob koncu vasi v gostilni jih počakajo tovariši, ki ostanejo doma. Vsakemu podajo v roko kupico, da še enkrat trčijo. Fantje-vojaki skočijo z voza, vsi skupaj se postavijo v kolo in iz mladih grl zadonijo besede:

Saj srce zvesto, kakor zdaj,
Ostalo boče vekomaj!

Srce je postalo zopet nekoliko veselejše, a pri ovinku, ko gledajo fantje zadnjikrat domačo vas, prikrade se jim zopet otožnost v mlada srca!

Slovo je bitko. Ob slovesu se solzijo oči in plakajo duše.

ljudi je bilo že od njih nevarno napadenih in ranjenih. Nekje so našli veliko podzemeljsko jamo, v kateri je bila slama, koder so najbrže ti lopovi prenočevali. Ljudstvo, katero pride s posameznimi skupaj, si jih ne upa prijeti, ker so ti hudobneži pod zgornjo obleko dobro oboroženi. Pač pa jih orožniki neprenehoma po temnih hostah zasledujejo, toda večinoma brez uspeha. Nekateri ljudje se temu sicer smejejo, pa to ni šala, ampak je resnično.

Slovenjegraški okraj. (Razno.) Gospod urednik! Dolgo se že nisem pri Vas oglašil, danes Vam pa poročam, kaj sem pred kratkim doživel. Dne 1. septem. t. l. jo udarim iz svojega brloga naravnost v Slovenjgradec, da si kupim svežih »Marijacejskih kapljic« zoper mojo naduho. Ta dan pa je bil v Slovenjgradu slučajno živinski sejm in jaz sem si tudi tega ogledal. Občudoval sem lepe voličke, in po govedini — na katero sem moral nehote misliti — so se mi kar sline cedile. Posebnega nisem na sejmu ničesar opazil, pač pa sem se moral čuditi, da je c. kr. poštini uradnikom v novejšem času tudi mešetarjenje dovoljeno. Mešetaril je namreč prav po mojstersko, kakor znajo navadno živinski mešetarji, nekemu tujemu živinotrcu slovenjegraški c. kr. poštar E. Goll.

Sejm je bil dobro obiskan iz zvedel sem celo, da bi moralo priti na sejem še več takih živinotrcov, pa jih je nek nemški »purgar« pismeno zavrnil, češ, da hodijo zastoni, ker se ne bode na sejm mnogo živine prignalo. — Sedaj pa še nekaj!

V Slovenjgradu na pošti sem imel tudi jedno pismo oddati. Iščem vsled tega po celem mestu poštne urad, dokler ne zapazim na Goll-ovej hiši table, kjer stoji »K. k. Post«. Ker sem bil svoje dni v »rajhu«, sem si hitro raztolmačil, da mora pomeniti »K. k. Post« toliko, kakor poštne urad. Oddahnil sem si ter mislil, da je s tem iskanju pošte konec in takoj sem se podal v vežo. Pri prvih durih slišim glasno vpitje, vkljub temu vstopim ter čakam uradnika, ki bi naj mi pismo odvezel. Nekemu gospodu, ki je ravno prišel, ponudim pismo, ta pa pogleda prvo mene, potem pismo, in slednjič me pouči, da je v dotični sobi gostilna — poštne urad pa se nahaja čisto tam zadaj na dvorišču. Odpravim se torej na dvorišče in potrkam na vrata, katera sem zagledal. Čez nekoliko časa se ista odpro in jaz stojim še vedno ne v poštne pisarni, marveč v Goll-ovej kuhinji. Ker sem se bal, da me katera kuharica s kakimi pomijami ali pa s kropom ne polije, sem jo hitro pobrisal in začel pošto v novič iskati. K sreči naletim zopet na nekega gospoda, menda je bil kak »šribar«, ki mi je vendar poštne duri pokazal.

Gotovo mi ne bode oporekali, gospod urednik, ako trdim, da to iskanje c. kr. poštne urada po tako skrivnih potih ni bil navaden špas — to je bila »kunšt«.

Pismo sem srečno oddal in pozno po noči priromal v svoj brlog, kjer sem se takoj vrgel na posteljo. V sanjah sem videl gospoda Goll-a mešetariti; tolmačil samonemški poštne napis in pozno v jutro — ravno ko sem našel poštne pisarno — sem se ves moker od potu zbudil. — S pozdravom Vaš stari Suhodoljski puščavnik.

Od štajersko-koroške meje. (O obhajanju tristoletnice na Uršulski gori.) »Kdo ste romarji vi čudni, — ki tu molite neutrudni?« tako so lahko s pesnikom (Prešernom) vprašali hribolazci ali turisti, kateri so v tednu od 17. do 24. avg. t. l. Uršulsko goro na štajersko-koroški meji obiskali.

Da, skozi celi tisti teden so prihajali pobožni romarji v obilnem, zadnje dni celo v ogromnem številu. Kaj pa je privabilo toliko število vernikov na blizo 1700 metrov visoko skalnato in golo goro, pod katerim imenom je v tukajšnjem kraju Plešivec znan? Obhajal se je tristoletni spomin posvečenja cerkve sv. Uršule, obhajal se je sv. misijon. Že pred leti je pisatelj teh vrstic kot predstojnik Ur-

šulske podružnice sprožil misel na obhajanje tristoletnice, in ta misel se je vsepovsod radostno odobraval. Tristoletnica? Kaj pa se je torej godilo pred 300 leti na gori? Dne 18. avgusta je minulo 300 let, odkar je bila cerkev sv. Uršule, koja se je pri jako težavnih razmerah goratega sveta čez 30 let stavila, dozidana, slovesno posvečena (konsekrirana) ter za romarsko cerkev proglašena. — Ko je v sredi 16. stoletja katoliška vera po Nemškem zaradi luteranskih zmot onemagovala in je protestantizem tudi v slovenske pokrajine na Koroškem, Štajerskem in Kranjskem silil, so močnoverni slovenski katoličani stavili nove cerkve, svetišča na visokih gorah kot močne tabore in trdnjave sv. katoliške cerkve. V to dobo spada stavba Uršulske cerkve. Iz lastnega nagiba so planinski prebivalci okoli Plešivca — v prvi vrsti slavnoznana Plešivčnikova rodbina — na skalnatem vrhu gore prostorno hišo božjo sv. Uršuli v čast postavili. Ko je leta 1601. ljubljanski škof Tomaž Kren, pod katerega duhovno oblast je Starotrška župnija in tudi »gora« spadala, na potovanju iz Koroškega o cerkvi sv. Uršule zvedel, se je podal to stavbo ogledat. Pohvalil je požrtvovalnost planincev pri ogledovanju stavbe — »blaženi, ki so tebe zidali.« Tob. 13, 17. — pa jih je opozoril, da je treba to hišo božjo od zunaj in znotraj ometati, pobeliti in s spodobnim altajem oskrbeti. Obljubil je, da pride čez eno leto cerkev posvetit, ako bo s potrebnimi reči oskrbljena, in da bo med tem stavbarskega mojstra iz Ljubljane potrebno ukrenit poslat.

Kakor je nekaj — po naročilu svetega pisma — izraelsko ljudstvo neizrečeno se veselilo, ko je kralj David stavbo velikanškega tempelja v Jeruzalemu začel, in je »darove donašalo iz dobrega srca« (I. Par.); kakor so pozneje Izraelci, vrnivši se iz babilonske sužnosti, za novo stavbo razrušenega tempelja »svoje zlate in srebrne posode, moške svoje zlate verižice in prstane, žene zlate uhane, zapestnice in druge dragocenosti« darovali (I. Ezdra) — tako je bilo za okinčanje Uršulske cerkve vse navdušeno. Združena moč veliko, veliko premore. Postavili so se v krasno hišo božjo trije lepi altariji, kateri so bili od nadpastirja v obljubljenem času s cerkvijo vred posvečeni.

To je bil povod tristoletnice in sv. misijona. Vodila sta sv. misijon dva sloveča pridigarja ali govornika iz reda sv. Frančiška in sicer: veleč. g. P. Kasijan, frančiškan pri Mariji Pomagaj na Brezju in veleč. g. P. Sigismund, kapucinski gvardijan v Wolfsbergu, obadva štajerska, slovenska rojaka. Izreka se njima za požrtvovalno, neutrudno delovanje najpristržnejša zahvala. Sodelovalo nas je pa ob času sv. misijona še drugih 11 duhovnikov, med temi 9 dušnih pastirjev Starotrške dekanije in dva iz celovške (koroške) škofije. Če se po besedah Slomškovih že pri vsakem misijonu »rane skeleče celijo — žalostna srca hladijo« se je to v toliko večji meri pri našem sv. misijonu godilo, ker so na prošnjo podpisanega župnika po posredovanju preč. kn.-šk. ordinarijata sv. Očeta s pismom od 2. avg. dovolili, da vsak vernik popolnoma odpustek zadobi, ako v času misijona vsaj enkrat Uršulinsko cerkev obiše, sv. zakramente prejme in po namenu sv. Očeta za odpustke moli. Nad 1900 vernikov je pristopilo k mizi Gospodovi. Ganljivo je bilo to, ker so se vsi romarji tako pobožno, spodobno in resnobno obnašali. K temu je seveda visoki kraj veliko pripomogel. V spominski knjigi Uršulske cerkve je neki romar dne 28. avg. 1863 te-le pomenljive vrstice zabeležil: »Čisti veter tukaj veje — Toplo solnce milo sije, — Tukaj srce je prosto. — Tu grenkost se vsa pozabi — Nebes višava nas sem vabi — Tu mir obdaja nas ljubo.«

Po 7, tudi 8 ur daleč so prihajali romarji skozi cel teden v zadostnem številu. V soboto pri večernicah pa je bila cerkev prenatlačena, in v nedeljo — pri sklepu sv. misijona — je bilo po mnenju mož, ki raz-

mere na gori poznajo, čez 5000 romarjev, med njimi večina mož in mladeničev navzočih. Ko so se pri slovesni procesiji okoli cerkve krasni glasovi zvonov, svete pesmi in goreče molitve razlegale, se je nam romarjem dozdevalo, do bivamo nad oblaki ter slišimo angeljsko petje, in marsikatero oko se je veselja solzilo. Pri odhodu se je slišal le ta glas: »Hvala Bogu, da sem, četudi po silno težavnem potu, tu sem prišel. Take svečanosti na tako visokem hribu še nisem pa tudi ne bom nikdar več videl.«

Res smo imeli vsi težavno pot po boječem skalovju. Pa pri vstopu v svetišče smo pozabili na vse bolečine; vsaj je preč. nadpastir Kren v prvo spominsko knjigo zapisal tolažljive besede: »Si taedet labor, aspice praemium.« — »Se truda bojiš, glej, kaj dobiš!« — Anton Šlander, župnik in dekan v Starem trgu.

Iz Rajhenburga. (Volitev župana.) Dne 7. septem. 1902. se je vršila v našem trgu volitev župana za ostalo dobo in sicer je bil enoglasno voljen trgovec in posestnik g. Mat. Presker. Ob enem je odbor v tej seji sklenil, izreči odstopivšemu županu gosp. Ben. Kuneju, ki se je preselil od tod v Brežice, popolno priznanje njegovih zaslug za blagor tukajšnje občine in pristrčno zahvalo za njegovo delovanje. Njegovemu prizadevanju se je posrečilo, da je dobil naš trg dva nova živinska sejma in sicer 29. jan. in 26. avg., nadalje da se je razstrelilo skalovje, stiskajoče okrajno cesto za dolnjim gradom, ki se je s tem razširila ter eden in pol metra znižala, istotako da se je razstrelil in odkopal ter za eden in pol metra znižal klanec, kjer krene cesta proti samostanu trapistov.

Kot svojemu soobčanu mu kličemo pri srčni »na zdar« ter prosimo, naj nas tudi na svojem novem domu ohrani v prijaznem spominu.

Hungerpajsarsko. V četrtek sem zaklal tukaj zadnje štiri korundiče; vjel sem jih v šmarskem trgu. Skrbno sem jih osolil in obesil v dim, da se mi lepo posušijo. Po zimi jih hočem uživati kot slanino ob večjih praznikih. Od četrta sem pa stradam; nobene take ljubke živalice več ne dobim. — Slabi časi!

»Servus, šmarska lakota — stradal ne bom!« vzkliknem sam pri sebi v nedeljo jutro in urno potegnem svojo nitko proti Sv. Petru v medvedovem selu in jo pripnem visoko na zvonik. Ljudje so ravno prihajali k sv. maši. Vse se gnjeje v cerkev; le kakih sedem mož ostane zunaj. Desne žepe pri svojih suknjah so imeli debelo natlačene. — »Molitvenike imajo in molili bodo« si mislim in se hitro skrijem za streho, zakaj lakota je grmla po mojem želodcu in bal sem se, da me ne zapazijo. A čudom sem se čudil, ko vidim vsakega po vrsti privleči iz desnega žepa lepo tolsto korundičo. Samo eden je držal v roki manjšo živalico, ki je spodaj rumena, zgoraj pa siva; — imenovali so jo »tomažeka« in jo ravno dobili iz Ljubljane. Vsi so se smejali, ko so jim te ljubke živalice v svojem jeziku pripovedovale, kaj je novega po svetu. Može, katere sem si dobro zapomnil, so jim pa glasno pritrjevali in klicali »heil!«

»To so tedaj »heil«-ig (svete) živalice in se smejo samo ob svetkih jesti«, si mislim, »in prišel sem torej ravno prav.« Kmalu potem odnesejo moške svoje živalice v bližnje opalde, da bi pri pristnem žganem duhu bolj duhovite in dovtipne postale. — Takoj zdrknem po nitki v kovačnico ob cesti; gospodarja ni bilo doma. Ako se ne motim, sem ga videl v omenjeni družbi. Vzamem kovaško pilo in si poostrim svoje skarje, da bi korundiče tem varneje prijel in mi katera ne odide. Nato hitim po nitki nazaj in jo pripnem na opaldo blizu cerkve. V sobi okoli mize so sedeli možakarji; pred seboj so imeli »štamperl«, na kolenah pa gladili in greli korundiče — zeblo jih je. Ko postanejo pri sedmem »štamperlu« bolj duhoviti, smuknem

skozi okno, privlečem po vrsti pet korundič in jih hlastno povzrijem. — Bolje so mi teknil, kakor najboljši »gulaž«. Tudi po šesti bi bil hlastnil, a smilila se mi je. Revica je slabo izgledala, globoko hropela — vsled starosti se je je polastila neduha. Ljubljanski ljubček »tomažek« jo skrbno boža in tolaži. Šentpeterski Štef, Oto, Jožek, Slavček in Cenček pa se posvetujejo, kako bi ji pomagali. Naposled jo na predlog modrega Slavčeka izročijo nekemu krojaču v Hajnskem v oskrbovanje. Tam je namreč mnogo žveplene vode in v tej vodi kopati se je baže jako zdravo za nadušljive korundiče. Zato so si take bolehave revice tudi iz Pristave, Sv. Eme, Žusma in posebno od Sv. Petra pod sv. gorami izbrale ta kraj za svoje letovišče. Slovo od te nedušljive živalice pri odhodu na Hanjsko je bilo tako pristrčno, da sem ji še jaz rekel v slovo: »Servus!« in potegnil nitko nazaj na Hungerpajsarsko.

Hungerpajsarski pajek.
Od Sv. Martina ob Paki. Z zadnjim dopisom v Vašem cenjenem, pri nas tako priljubljenem listu, »Slov. Gosp.« št. 36, dregnil je neki dopisnik v sršenovo gnezdo. Strašno se jezijo nad tem dopisom tukajšnji liberalci. Zakaj pa? Menda pač zato, ker se jim je potegnili krinka z obraza, da jih sedaj ljudje vidijo v njihovi pravi podobi in ker ne morejo dokazati svojih laži, pisanih v »Slov. Narodu« št. 197, kot resnične. Ponudilo se jim je v »Slov. Gosp.« št. 36, da naj dokažejo laži, katere so pisali o našem preč. gospodu župniku, kot resnične, nasprotno pa, ako se ne dokažejo, se jim je obljubilo »častno« ime, lažnjivca in obrekovalca. Dotična številka »Slov. Gosp.« je izšla dne 4. sept., a danes, ko pišem te vrstice, je že 15. septem. in vendar še niso nič dokazali in niti poskušali dokazati. Kako tudi? Kar ni res, tega tudi dokazati ne morejo. Kakor se vidi, ostane dopisniku »Slov. Naroda« zgoraj obljubljeno »častno« ime.

Ker si sedaj nasprotniki več drugače pomagati ne znajo, si tolažijo svojo jezo s tem, da so pričeli uprav divjo gonjo proti vsakemu, kdor se noče podvreči njihovemu terorizmu. Začeli so namreč za vsako malenkost tirati naše somišljenike pred sodišče, ali so kaj zakrivali ali ne. Morebiti menijo, da jim bo to pomagalo rešiti, liberalizem pretečega pogina? Morebiti menijo, da bo to najboljši pripomoček in sredstvo za razširjenje liberalnih idej? Toda vrlo se motijo! Ravno s tem kopljejo jamo, v katero se bodo pogreznili s svojim liberalizmom.

Mislimo, da bo sedaj spoznalo ljudstvo, kdo dela nemir, kdo ruje, hujska, kdo je njegov prijatelj in kdo sovražnik. Tudi mi bi lahko toževali nasprotnike za njihovo obrekovanje, toda mi tega nočemo, ker imamo toliko časti, da nam je ni treba iskati pred sodnijo.

Sedaj pa še nekaj prav »intelligentnega!« Par dni pred volitvijo je dobil g. župan Pirtošek brezimno pismo, ki se je glasilo tako-le: »Če ne bote nehal delat pri volitvi si bomo pa še drugač pomagali. Če ne bo drugo pomagalo, bo pa revolver in pa nož še bo pa kri tekla. Ti in organizist prideta ta prva na vrsto. Sedaj pa kokr hočta al nehaјta živet al pa delat. — Freimaurer.«

Lahko si vsakdo misli, da smo si mislili, da to pismo ni drugi pisal, kakor eden naših nasprotnikov. In sedaj so nas tožili, da smo jih dolžili, da so to pismo pisali. Tudi prav! Tako se vsaj lahko še zve, kdo je to pismo pisal. Sicer si pa le prizadevajte nas črniti in obrekovati in nam podirati to, kar smo si s trudom ustanovili, namreč našo posojilnico, knjižniško zadrugo, bral. društvo itd., vse vam je zastoj! Kakor bi si vsak, kdor bi z glavo zid prebijal, poprej glavo razbil, ravno tako se bo zgodilo vam. Govoriti se še zna v poznejših rodovih od par srditih liberalcev, ki so tukaj živeli in tako »plodono« delovali, toda v pesmih se njihova slava opevala ne bo, ker je — ni. Da se bo liberalizem zatrl, skrbeli bomo tudi po

svoji moči mi, »duševne ničle«, kakor ste nas blagovolili imenovati v »Slov. Narodu.« — Na svidenje drugokrat. Do tedaj pa »fitti Gott«!
E na »duševnih ničel.«

Razne stvari.

Iz domačih krajev.

Političen shod. Pri Sv. Križu nad Mariborom imelo bode »Slovensko društvo« v nedeljo, dne 21. septembra t. l. popoldne ob 3. uri v gostilni »pri starem Kočevanju« zborovanje, pri katerem bode govoril gospod državni in deželni poslanec Robič o političnem položaju. Rojaki, zberite se v velikem številu!

Mariborske porotne obravnave. V obravnavi, ki je trajala tri dni, namreč 10., 11. in 12. septembra, je bil obsojen Jožef Šalamun iz Vitomanj na 10 mesecev težke ječe, ker je leta 1893 umoril svojo ljubico. Zavoljo varanja sodišča in krivega dolženja so bili obsojeni Mihael Jurhan na 6 mesecev, Genovefa Krepša na 4 mesece in Ivana Toš na 2 meseca težke ječe. Stariši Jožefa Šalamuna so bili oproščeni. — Dne 15. t. m. je bil obsojen pri tajni obravnavi nekdanji sluga Franc Jerneč iz Maribora zavoljo posilstva na 7 let težke ječe. — Dne 13. t. m. so bili obsojeni zavoljo požiga: 39letni posestnik Jurij Miško iz Andrenc na 6 let, dninar Jakob Ovčar in Mihael Kušman od Sv. Janeza pri Marenbergu na dve in pol leta težke ječe.

Središče. V nedeljo, dne 21. septembra, t. l. bode mnogočastiti gospod Matija Šinko, bivši profesor bogoslovja in župnik v pok. služil zlato sv. mašo. — Bodi mu vse dobro!

Hitra smrt. Enega izmed onih prezarjev, ki so gledali uboj gospoda Antona Mikliča, je te dni dohitela nagla smrt. Na Male maše dan, dne 8. septembra, je šel v Poljčane ter stopil tamkaj v gostilno. Kmalu mu postane slabo in mladenič se napoti k doktorju. A predno dospe do zdravnik, zgrudil se je na tla in izdahnul svojo dušo. Bog bodi milostliv njegovi duši!

Novo ime. C. kr. namestništvo je na prošnjo dovolilo, da se g. Fukne, posestnik v Oplotnici, sme zanaprej pisati z novim imenom »Golob«.

Strela je udarila dne 13. t. m. okoli 10. ure popoldne v gospodarsko poslopje posestnika Mihaela Čede v Petrovčah. Ker je bilo poslopje s slamo krito in leseno, zgorelo je do tal. Posestnik ima precejšno škodo, ker je bil zavarovan le za 1300 K. Seveda znaša škoda veliko več, kajti zgorelo mu je tudi veliko žita, sena, hmelja, edna svinja ter statve z veliko množino zgotovljenega platna. — Ob istem času je užgala strela gospodarsko poslopje gospe Ide Wokaun v Vojniški vasi, in je isto zgorelo. Posestnica je bila zavarovana. — Tudi isti čas je udarila strela v dimnik hmelne sušilnice posestnika Popiča v Kasazah. Razrušila je dimnik, streho in nekoliko zidu — ne da bi užgala. Posestnik je primerno visoko zavarovan.

Sv. Jakob v Slov. gor. V soboto, dne 13. t. m., ob 3. uri popoldne je uničila toča pri nas večji del letošnjega vinskega pridelka kakor tudi sadje in ajdo. Vspala se je v velikih zrnih nepričakovano ter pobelila v nekaterih trenutkih vsa zemljišča; še drugi dan je bila najti v senčnatih krajih. Posebno so prizadete sledeče občine: Gornji dol, Gornje in Spodnje Hlapje, Ročica in Ploderšnica. Po tej nezgodi je splaval našim kmetom tudi zadnji up na dobro letino po vodi. —

Pri igranju je utonil v Ptuj 12. t. m. sin davčnega oficijala Franca Toplaka, Bruno. Igral se je z drugimi otroci v čolnu, ki je bil privezan ob bregu Drave. Čoln je zgubil